

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας, ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία . . . . . δρ. 8.— Ἑτησία . . . . . φρ. 70. 10.—
Ἑξαμηνος . . . . . » 4,50 Ἑξαμηνος . . . . . » 5,50
Τριμηνος . . . . . » 2,50 Τριμηνος . . . . . » 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδου Ἐυκλιδείου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Φεβρουαρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 11

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ δεσμοφύλακας πῆλκε στὴ μέση καὶ τοὺς εἶπε, ὅτι ἡ ὥρα πέρασε. Ἐπρεπε νὰ χωρισθοῦν.

Ἐν τούτοις ὁ Ἑρρίκος, μὲ τὴν συζήτησι γιὰ τὸν γάμο τῆς ἀδελφῆς του, δὲν εἶχε πάρῃ ἀκόμη τὴν ἄδεια ποῦ τοῦ ἐχρειάζετο γιὰ τὸν Καντινιῶ. Τὴ στιγμὴ λοιπὸν ποῦ ἀποχαιρετοῦσε τὸν πατέρα του, τοῦ τὸ ξαναθύμισε.

— Μπαμπά, γιὰ κεῖνο ποῦ σοῦ εἶπα;... Σὲ παρακαλῶ, πὲς ναί... Σοῦ ὑπόσχομαι, ὅτι δὲν θὰ μετανοήσῃς. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὸ μέλλον μου εἶνε αὐτό. Ὁ ταμίας ἐκούνησε τὸ κεφάλι του,

μὲ τὸ ἴδιο πόντα ὕψος τῆς ἀπελπισίας.

— Τέλος πάντων, εἶπε, ἐγὼ δὲν ἔχω πιά τὸ δικαίωμα νὰ σ' ἐμποδίσω ν' ἀκολουθήσῃς τὴν κλίσιν σου, ἀφοῦ ἡ Τράπεζα κλείσθηκε γιὰ μᾶς...

Ὁ μικρὸς θέλησε νὰ δώσῃ θάρρος στὸν πατέρα του.

— Ἐπειτα, τοῦ εἶπε, στὸ Θέατρο θὰ κερδίζω πολὺ περισσότερα, καὶ ἀμέσως. Φαντάσου, εἰκοσιπέντε φράγκα τὴν ἡμέραν καὶ κάνω τὴν πρώτη μου ἐμφάνισιν μετὰ τρεῖς ἡμέρες, στὴν Κομπιέννη. Ὁ καθηγητὴς μου μοῦ τὸ ὑποσχέθηκε, θέλει μόνο τὴ συγκατάθεσί σου.

— Σοῦ τὴ δίνω, παιδί μου, ἔκαμε ὁ δυστυχὴς πατέρας στενάζων.

Δὲν μπόρεσαν νὰ ποῦν τίποτε ἄλλο, γιὰτὶ οἱ δεσμοφύλακες πῆραν τὸν φυλακισμένο, ἐνῶ ἡ κυρία Σομῶ, κατασυγκινημένη, δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ:

— Ναί, ἀγαπητέ μου Εὐγένιε, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι: τὴν 25 Ἰουνίου, ἡ θέσις σου στὸ τραπέζι: θὰ μείνῃ ἀδειανή, καὶ εἶμαι βέβαια ὅτι θάλλῃς γρήγορα νὰ ξανακαθίσῃς!

Ὁ Ἑρρίκος ὅμως δὲν μπορούσε νὰ τὸ χωνεύσῃ. Στῆς 25 Ἰουνίου, 'ς ἓνα μῆνα μῶλις, ὁ ἀπαίσιος ἐκεῖνος Ἀγκλὰς θὰ ἔπαιρνε τὴν ἀδελφὴν του;

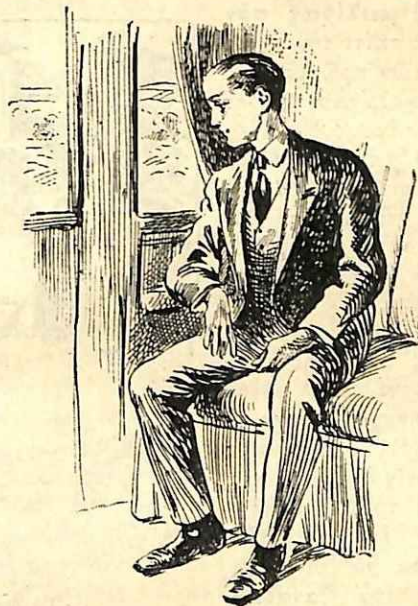
«Ἀς εἶνε, ἐσυλλογίζετο γιὰ νὰ παρηγορηθῇ. Ἐχομε καιρό... Ὡς τότε θὰ εἶμαι πλούσιος, καὶ ἄμα ἔχῃ κανεὶς χρήματα, πολλὰ πράγματα μπορεῖ νὰ κάμῃ. Ἀς πάω τώρα νὰ δώσω τὴν εἰδησιὴν στὸν Καντινιῶ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

ΜΙΑ ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ

Στὸ Σταθμὸν τοῦ Βορρά, μπροστὰ σὲ δύο βαγόνια δευτέρας θέσεως, ποῦ εἶχαν τὴν ἐπιγραφή «πιασμένα», πολλοὶ ἄνδρες μὲ ξυρισμένα μουστάκια καὶ μερικὲς κυρίες μὲ πυκνὰ βέλα στὰ πρὶσωπα, ἐστέκοντο ἢ ἐτριγύριζαν ἀνησυχῶς.

Ἐνας κοντὸς γέρος περιπατοῦσε ἀπὸ τὴν μιὰν ἀκρὴν τοῦ τραίνου ὡς τὴν ἄλλη, καὶ ἐκρατοῦσεν ἓνα χαρτί, ὅπου

«Ἀφινε τὰ ἐλέμμάτ' του νὰ πλανῶνται στὰ πράσινα λιθίδια... (Σελ. 87, στ. α'.)

ἦταν γραμμένα τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν ἡθοποιῶν τῆς καλλιτεχνικῆς περιοδείας (τουρνέ) Καντινιῶ, γιὰ νὰ βλέπῃ ἂν ἦταν ὅλοι στὴ θέσιν τους.

Μία «τουρνέ Καντινιῶ» εἶχε βέβαια μικρότερη σημασία ἀπὸ μιὰ «τουρνέ Σάρρας Μπερνάρ». Δὲν ἐταξίδευαν μὲ εἰδικὰ τραίνα, οὔτε μὲ βαγόνια πολυτελείας. Ἀλλὰ δὲν ἐπῆγαν καὶ πάλιν μακριά: Στὴν Κομπιέννη, στὸ Σαντιγύ, στὸ Σανλί, στὸ Σουατσόν, στὸ Μπωβαί. Παλαιοὶ ἡθοποιοί, χωρὶς ἐργασία στὸ Παρίσι, καὶ νέοι μαθηταὶ τῆς Δραματικῆς Σχολῆς ἀποτελοῦσαν τὸν θίασο ποῦ τριγύριζε τῆς κοντινῆς αὐτῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως καὶ εἶδε τὰ γνωστότερα ἔργα τοῦ παλαιοῦ δραματολόγου, τὸν «Φουρσαμπῶ» π.χ., τὰ «Ἀπρόοπτα τοῦ Διαζυγίου», τὰ «Δυὸ παιδιά» καὶ τὸ «Μυστικὸν τοῦ Πουλιτσιέλλα». Γι' αὐτὰ τὰ ἔργα, ποῦ εἶχαν καὶ ῥόλους παιδικούς, εἶχαν ἀγκαλιᾶρισθῇ καὶ ὁ φίλος μας Ἑρρίκος Σομῶ, μὲ εἰκοσιπέντε φράγκα τὴν ἡμέραν. (*)

(*) Ἐπτακόσια πενήντα φράγκα τὸν μῆνα

«Ἀρπάξῃ τὸν Ἑρρίκον ἀπὸ τῆς μέσης...» (Σελ. 86, στ. γ'.)

ΤΑ, τί ευτυχισμένος ποῦ ἦταν ὁ πρῶτον μικρὸς γυροῦμ. τῆς Πιστωτικῆς, ποῦ ἄρχιζεν ἐπὶ τῆς πολυπόθητο στάδιό του! Βῆμα δὲν ἔρινε τὸν καθηγητὴ του, τὸν γέρο-Καντινιῶ, ποῦ τὸν ὠδηγοῦσε σὰν πατέρα, τὸν ἐσύσταινε στοὺς συναδέλφους του καὶ τοῦ ἐμάθαινε ὅλα τὰ μυστήρια τῆς καλλιτεχνικῆς ζωῆς.

Πῶς τὰ ἤξευρε αὐτὰ τὰ «μυστήρια» ὁ γηραιὸς ἡθοποιὸς, ποῦ ἐγύριζε ἔτσι εἰκοσιπέντε χρόνια! Μὲ τὴν παλιά του γούνα, τὴν τριμμένη, μὲ τὰσπρα του μαλλιά κυματιστά στὸν ἀέρα, μὲ τὸν ταξιδιωτικὸ του σάκκο γεμάτο χαρτὰ καὶ κρεμασμένο ἀπὸ τὸν ὦμο, ὁ Καντινιῶ περιεφέρετο σοβαρὸς, ἀξιοπρεπὴς καὶ μελίχιος σὰν στὸ σπῖτι του, χαίρετων πρῶτος τοῦς ὑπαλλήλους τοῦ σιδηροδρόμου, δαόντες δὲν ἐπρολαμβάναν αὐτοί, γιὰ νὰ δείχνῃ στὸ μαθητὴ του ὅτι τὸν ἐγνώριζαν καὶ τὸν ἐέβοντο ὅλοι.

Στὴν εὐτυχία τῆς πρώτης του τουρνέ, μιὰ μόνον ἀνησυχία εἶχε ὁ μικρὸς Ἑρρίκος: Τρεῖς ἡμέρες τώρα καὶ τρεῖς νύκτες, δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ ξαναδιαβάξῃ τοὺς ρόλους του. Καὶ ὅμως ἐφοβεῖτο, ὅτι δὲν τοὺς εἶχε μάθῃ ἀκόμη καλὰ καὶ κάθε στιγμὴ, ἔβγαζε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὰ μικρὰ τετράδια ὅπου ἦταν γραμμένοι καλλιγραφικά, μὲ τ' ὄνομά του στὸ ἐξώφυλλο: «Μικρὸς Δαλλινύ».

Ναί, αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά του, δηλαδὴ τὸ θεατρικὸ τοῦ ψευδώνυμο, ποῦ τὸ διάλεξε ὅτε ἀπὸ πολλὰ συμβούλια μὲ τὸ δάσκαλό του. Εἶχαν ψάξῃ μαζί τοὺς χάρτες καὶ τοὺς σιδηροδρομικοὺς ὁδηγούς, καὶ εἶχαν σταματήσει ἐπὶ τέλους στὸ εὐχνο ὀνοματάκι ἐνὸς γαλλικοῦ χωριοῦ. Ὁ Καντινιῶ, μὲ συγκίνηση, τοῦ εἶχε πῆ:

— Εἰς τὸ ἐξῆς, παιδί μου, θὰ λέγεσαι Ἑρρίκος Δαλλινύ! (*) Τὸ ὄνομα αὐτὸ

γιὰ ἓνα παιδί, εἶνε βέβαια μισθὸς βραβείου! Ἀλλ' ἂν μὴ κάμουν ὄνειρα ὅσοι ἀπὸ τοὺς νεαροὺς μὲς ἀνογνωστὰς ἔχουν τάλαντο θεατρικόν. Αὐτὰ γίνονται μόνον στὴ Γαλλία καὶ στὴν Ἀγγλία. Ἐδῶ, στὴν Ἑλλάδα, ἓνα παιδί, ποῦ θὰ ἐγένετο δεκτὸς ἓνα ὄνομα γιὰ παιδικούς ρόλους, εἶνε ζήτημα ἂν θὰ ἐπικρινε ἐδομηγνταπέντε δραμάς τὸν μήνα. — Σ. τ. Μ.

(**) Γαλλ. Henri d' Alligny. Σὰ νὰ λέμε: Ἑρρίκος ἀπὸ τὸ Ἀλινύ. — Σ. τ. Μ.

ποῦ δὲν λέγει τώρα τίποτε σὲ κανένα, σὺ θὰ τὸ κάμῃς διασημὸς. Θὰ λάμπῃ σὰν φωτεινὸ στὰ προγράμματα, στοὺς τοίχους καὶ στὴς στήλες τῶν ἐφημερίδων. Θὰ σοῦ εἶνε τόσο ἱερό, ὥς νὰ τὸ εἶχες ἀπὸ τοὺς προγόνους σου. Θὰ τὸ διατηρήσῃς πάντα ἀκηλίδωτο καὶ θὰ κάμῃς τοὺς ἀνθρώπους νὰ λέγουν: «Ὁ Δαλλινύ δὲν ἦταν μόνον ἓνας καλὸς ἡθοποιὸς, ἀλλὰ καὶ ἓνας τίμιος, ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ποῦ ἐδοθοῦσε τοὺς δυστυχεῖς καὶ δὲν ἔκαμε ποτὲ κακὸ σὲ κανένα!»

Ἀφοῦ ἐδιάλεξε τὴν θέσιν τοῦ ἓνα θαγόνι, καὶ ἔκαμε τὴν γνωριμία τῶν συναδέλφων του, ὁ Ἑρρίκος ἀπομακρύνθηκε λίγο ἀπὸ τὸν ὄμιλο τῶν ἡθοποιῶν,

«Τὰ δουλιὰ φλυαροῦσαν στὴς πόρτες...»

πῆ, ὅτι θὰ ἐγένετο μιὰ τελευταία δοκιμὴ, μέτα στὸ τραῖνο, καὶ τὸ θεωροῦσε ζήτημα φιλοτιμίας νὰ ξέρῃ τὰ λόγια του νεράκι.

Μονάχος λοιπὸν σὲ μιὰν ἄκρην τοῦ σταθμοῦ, μπροστὰ στὸ τραῖνο, ὁ μικρὸς Σομῶ μελετοῦσε, ὅταν ἔξαφνα ἔμεινε σὰν καρφωμένος στὸ πλακοστρώτο, σὰν ὑπνωτισμένος, ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ καὶ ἀνέλπιστη ἐμφάνισιν.

Τὸ ταχὺ τραῖνο τῶν Βρυξελλῶν εἶχε μπεῖ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ στὸν σταθμὸ καὶ εἶχε σταματήσει ἀριστερά, ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ πλακοστρώτου. Καὶ ἀνάμειξ ἀπὸ τὰ μεγάλα παράθυρα ἐνὸς βαγониού τῆς πρώτης θέσεως, ὁ Ἑρρίκος εἶχε ἰδῇ καθαρώτατα τὴν σιλουέττα ἐνὸς ἀνθρώπου ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ φωνάξῃ μὲ τὴν μεγαλειότερη ἐκπληξιν:

— Αὐτός; ἀδύνατο!.. (*)

Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι δὲν τὸν γελοῦσαν τὰ μάτια του, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ κάποια ἔκτακτη ὁμοίωσις, ὁ μικρὸς ἡθοποιὸς ἔτρεξε κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ βαγониού, ἀπ' ὅπου θὰ ἐβγαί-

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 78.

ναν οἱ ἐπιβάται. Εἶχε σκοπὸ νὰ περμένη ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπο, ποῦ ἦ παρυσία του, ἔκλεινο τὸ τραῖνο τῶν Βρυξελλῶν, τοῦ εἶχε φανῇ τόσο παράξενο καὶ ἀνεξήγητο.

Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ἄρχισαν νὰ κλείνουν τῆς πόρτες τοῦ τραίνου τῆς Κομπιέννης, καὶ ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ ὁμοίου Καντινιῶ, ὁ κοντὸς ἐκείνος γέρος, ἔλεπον ὅτι ὁ Ἑρρίκος δὲν εἶχε στὸ νοῦ του νὰ γυρίτῃ, ἐτοιμάζετο νὰ πάῃ νὰ τὸν πάρῃ ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἡθοποιοὶ ἀνέβαιναν στὰ θαγόνια καὶ ἐξαναζῶν γιὰ διασκέδασι:

— Μικρὸς Δαλλινύ!.. ἔ!.. μικρὸς Δαλλινύ!.. ἔ!..

Ἀλλὰ ὁ μικρὸς Σομῶ, μ' ὅλο τὸ κακὸ ποῦ ἔκαναν, δὲν ἄκουγε τίποτα καὶ ὅταν ἔτρεξε ὁ ἐπιμελητὴς καὶ τὴν ἐπίασε ἀπὸ τὸν ὦμο, τὸν παρακάλεσε:

— Μιὰ στιγμὴ... μιὰ στιγμὴ ἀκόμη... Τώρα νὰ, θὰ καταβῇ. Θέλω νὰ τοῦ μιλήσω...

Τὸ τραῖνο ὅμως τῆς Κομπιέννης ἐσφύριζε. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ τοὺς ἄρρινε καὶ τοὺς δύο. Τότε ὁ καλὸς ἐπιμελητὴς δὲν ἐδίστασε: ἄρπαξε τὸν Ἑρρίκο ἀπὸ τὴν

μέση, καὶ ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰ γέλια τῶν ἡθοποιῶν, καθῶς καὶ ὁλων τῶν παρισταμένων, τὸν ἐκουδάλισσε στὸ θαγόνι τοῦ τρέχοντος.

Ὁ μικρὸς δὲν μπορούσε φυσικὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ δυνατὰ χέρια τοῦ ἐπιμελητοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἔτσι, ὅσο τὸν ἔτρεχε, ἔξακολουθοῦσε νὰ ἔχῃ γυρισμένο τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ τραῖνο τῶν Βρυξελλῶν καὶ νὰ κυττάξῃ τὴν πόρτα τοῦ θαγониού, ὅπου ἐκεῖνος ποῦ ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ, κατέβαινε τώρα τὴν σκαλίττα...

Δὲν χωροῦσε πιά ἀμφισβολία: ἦταν ὁ Ἀγκλὰς ὁ ἴδιος, ὁ ἀρραβωνιαστὴς τῆς ἀδελφῆς του.

Ὁ ἐπιμελητὴς τὸν πέταξε μέτα στὸ θαγόνι καὶ ἀνέβηκε καὶ αὐτὸς, τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποῦ τὸ τραῖνο ἐκινεῖτο.

— Οὐφ! δόξα σοι ὁ Θεός! σωθήκαμε! ἐπιθύρισε λαχανιασμένος ὁ καλὸς ὑπάλληλος.

Ὁ Καντινιῶ δὲν ἦταν στὸ ἴδιο θαγόνι. «Ἐταῖρος» αὐτὸς τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας, ἐταξιδεύει μὲ πρώτη θέσιν. Καὶ τώρα οἱ ἄλλοι ἡθοποιοὶ ἐκορόιδευσαν τὸν μικρὸ Δαλλινύ.

— Γιατί, παιδί μου, τὸν ρωτοῦσε ὁ ἓνας; ὁρίσκει τὴν Κομπιέννη πολὺ μικρὴ γιὰ τὴν πρώτη σου ἐμφάνισιν, καὶ ἤθελες νὰ τὸ σκάσης γιὰ τῆς Βρυξελλῶν;

— Ἄν νομίζεις, ὅτι θὰ βρίσκεται πάντα ἓνας θαγόνιος νὰ σὲ κόβῃ στὴν πλάτη καὶ νὰ σὲ κουβαλᾷ στὸ θαγόνι σου, ἀπατάται, μικρὸ μου! τοῦ ἔλεγε ὁ ἄλλος. Καὶ ἐπιτέλους τώρα εἶνε εὐχολοῦμαι μεγαλώτης ὅμως καὶ γεινῆς σὰν καὶ ἐμένα, ἔ! θὰ εἶνε κάπως δύσκολο.

Ἐγέλασαν ὅλοι, γιατί αὐτὸς ποῦ μιλοῦσε τώρα, ἦταν ὁ κωμικὸς τοῦ ὁμοίου, ἓνας γοντὸς ἄνθρωπος, ποῦ ἐξύριζε τουλάχιστον ἐκατὸ κιλά.

Ὁ Ἑρρίκος, καταντροπιασμένος, διακαίολογῆθηκε ὅπως μπόρεσε. Ἐντωμεταξὺ τὸ τραῖνο εἶχε βγῇ ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἔτρεχε μ' ὅλην τὴν γρηγοράδα στὴν ἀνοικτὴ ἐξοχή. Ἀγίνων τὰ βλέμματά του νὰ πλανῶνται στὰ πράσινα ἐκεῖνη λειβάδια, ὁ Ἑρρίκος ἐσυλλογίζετο ὅλοένα τὴν ἀπρόοπτη συνάντησιν ποῦ εἶχε κάμῃ.

— Γιατί ὁ Ἀγκλὰς, ρωτοῦσε τὸν ἑαυτοῦ, ἐνῶ μᾶς εἶπε πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ὅτι θὰ πῆγαινε στὸ Μονπελλιέ νὰ ζητήσῃ τὰ οἰκονομικά του ἔγγραφα γιὰ τὸ γάμο, ἦλθε πρὸ ὀλίγου μὲ τὸ τραῖνο τῶν Βρυξελλῶν; Πῶς ἐλάβαμε, καὶ σήμερ' ἀκόμη, ἓνα γράμμα τοῦ μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ ταχυδρομείου τοῦ Μονπελλιέ, ποῦ μᾶς ἔλεγε, ὅτι θὰ ἐπιστρέφῃ αὐριο; Πῶς μπόρεσε νὰ στείλῃ αὐτὸ τὸ γράμμα ἀπὸ τὴν μεσημβρινὴ Γαλλία, ἐνῶ ἦταν στὸ Βέλγιο;..

Τὰ προβλήματα αὐτὰ, πολὺ δύσκολα, ἀπορροῦσαν ὅλη τὴν προσοχὴ τοῦ μικροῦ, ποῦ ἐκάθητο συλλογισμένος, χωρὶς νὰ λαβαίνει μέρος ἐντὶς ὁμιλίαις τῶν συναδέλφων του. Ἐβλεπε, ὅτι εὕρισκε το σὴν ἀρχὴ ἐνὸς μυστηρίου καὶ ἐστενοχωρεῖτο ποῦ δὲν μπορούσε νὰ τὸ διαρωτῇ ἀμέσως. Πιθανόν, ἔλεγε, ὁ μέλων γαμβρὸς του νὰ ἀναγκάσθηκε ἄξαφνα νὰ πάῃ στὰς Βρυξέλλας γιὰ κάποια ἐργασία; ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις δὲν ἐξηγοῦσε τὸ γράμμα ποῦ ἦλθε σήμερ' ἀπὸ τὸ Μονπελλιέ. Τὸ γράμμα, αὐτὸ εἶχε σταλῇ ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν πόλιν, τὴν δια ἡμέρα ποῦ ὁ Ἀγκλὰς ἔφυγε ἀπὸ τὰς Βρυξέλλας. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν νὰ τὸ εἶχε ρίξῃ στὸ ταχυδρομεῖο τοῦ Μονπελλιέ ὁ ἴδιος.

Ἀλλὰ... ποῖος;

Ἀδύνατο νὰ φθάσῃ ἓνα συμπέρασμα ὁ μικρὸς μὲς φίλος! Καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ σταθῇ τὸ τραῖνο στὸν πρῶτο σταθμὸ, γιὰ νὰ μωρέτῃ νὰ τὰ πῇ αὐτὰ ὅλα στὸν Καντινιῶ καὶ νὰ κούσῃ τὴν γνώμη του.

Οἱ ἀναγκάσται ὅμως μαντεύουν, ὅτι Ἀγκλὰς δὲν εἶχε πᾶν καθόλου στὸ Μονπελλιέ. Ἐτσι τὸ εἶπε στὴν οἰκονομεία Σομῶ, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὀλιγοήμερον ἀπουσία του. Εἶχε φροντίσῃ ὅμως, μὲ τὴ βοήθεια ἐνὸς εἰδικοῦ Πρακτορίου, νὰ σταλῇ στὴ Λουίξα ἓνα γράμμα τοῦ ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν πόλιν.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κλέπτης κατέθετε μὲ ψεύτικο ὄνομα, σὲ διάφορες Τράπεζες τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Ὁλλανδίας, τὰ ἑκατομμύρια, ποῦ ὡς τώρα τὸ εἶχε κρυμμένο ἓ ἓνα ἐρμάρια τῆς κάμαρας του, στὴ μικρὴ κατοικία τῆς ὁδοῦ Σερ-πάντ, ὅπου ἡ ἀδελφούλα του Κολέττα μὲ τὴν συντροφιά τῆς καλῆς κυρίας Εὐρυδίκης, τῆς θυρωροῦ, ἐπερίμενε τὴν ἐπιστροφή του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Τὸ ψεύτικο μυστάκι τῆς Κολέττας

Ἡ 25 Ἰουνίου ἦταν ἡμέρα ἀληθινὰ καλοκαιρινή, μὲ γαλάζιον οὐρανὸ, μὲ ἥλιο καὶ μὲ καλαδῆματα.

Ἡ ὁδὸς Αὐγούστου Μπαγύ, στὴν Ἀσνιέρη, καθὼς καὶ ὅλη ἡ συνοικία, ἦταν ἀναστατωμένη, ἐπεὶ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα θὰ ἐγένοντο οἱ γάμοι τῆς Λουίζας Σομῶ μὲ τὸν Εὐτόχιο Ἀγκλὰς.

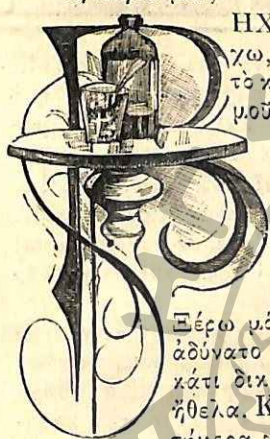
Ἀπὸ τὰς ἐπὶ τὸ πρῶν, ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ δρόμου, ὅπου κατοικοῦσε ἡ οἰκογένεια τοῦ φυλακισμένου ταμῆα, ἦταν στολισμένα μὲ περιέργα κεφάλια ποῦ ἐκύτταζαν ὅ,τι συνέβαινε στὸ δρόμο καὶ ἐπερίμεναν τοὺς ὀλίγους καλεσμένους τῆς τελετῆς. Τὰ δουλιὰ φλυαροῦσαν στὴς πόρτες, ἐνῶ ἐτίναζαν τὰ χαλὰ ἢ ἐτκούπιζαν τὰ πεζοδρόμια, μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ σήμερ' ἐπιμέλεια.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΧΩ σήμερ', βήχω, καὶ μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι. — ἄχ πῶς μοῦ πονεῖ!.. Συνάχι δυνατό; ἰμῶλου ἐντὶς, γρίπη, πλευρίτις, πνευμονία, πανώλης;.. Δὲν ξέρω τίποτ' ἀκόμη.

Ἐρῶ μόνο πῶς μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ σᾶς γράψω κατὶ δικό μου, κατὶ ποῦ ἤθελα. Καὶ θὰ σᾶς ἄρῃνα σήμερ' αὐτὴν ἡμέραν.

Ἄν δὲν τύχαινε γῶς τὸ βράδυ, νὰ διαβάσω σὲ μιὰ ἐφημερίδα, ἓνα ποιητικὸν χρονογράφημα γιὰ ἓνα μικρὸ βιολιστὴ, ποῦ μοῦ ἄρσσε υπερβολικά. Μοῦ φαίνεται ὅτι μπορεῖτε νὰ τὸ διαβάσετε καὶ σεῖς, καὶ ἐπεὶ ὅσο μὴ νὰντιγράψω μὴν τὸ ἀντιγράψω.

Ὁ βιολιστὴς εἶνε μόλις δώδεκα ἐτῶν. Μιὰ χωρίστρα κανονικὴ ἀνοίγει δύο πυκνὰ κύματα μαύρων μαλλιῶν εἰς τὸ κεφάλαι, ποῦ τὸ φωτίζει χαρὰ ἀσυχράτη. Ἀκίνητο εἰς τὴν θέσιν τοῦ παιδάκι, μὲ τὰ πόδια σκαρφαλωμένα

εἰς τὸ κάτω ξύλο τοῦ καθίσματος, ὅπως ἀκριβῶς καθοῦνται οἱ εὔτακτοι μαθηταί, ἀγκαλιάζει τὸ βιολί του καὶ τὸ δοξάρι πετᾷ εἰς τὸ χέρι του, καὶ διαστέλλει τῆς νότες ποῦ τραβᾷ σὰν μαστίχα, καὶ τῆς συστέλλει πάλιν μὲ ὁσην ἄλεστοσύνη ἓνας χορευτὴς παίρνει τοὺς πρώτους στροβιλιζομένους ἐπάνω εἰς παρκέτο.

Ἀπὸ τὰς δέκα τὸ βράδυ ἕως τὰ ξημερώματα, εἶνε καρφωμένοι εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ παλκοσένιου, περιτριγυρισμένοι ἀπὸ γέρους, ποῦ παίζουν βιολοντσέλο καὶ ελάουτο, καὶ ἡ μὴν ποίησις τῶν παιδικῶν του χρόνων εἶνε τὰ λουλούδια, τὰ ὁποῖα ἀνοίγουν τοὺς κάλυκας τῶν εἰς τὰ κουρελόπανα κάποιων παρσκηγιῶν. Κανένα ὀλισθηματῶν βλεφαρίδων, δια νὰ φιληθοῦν εἰς ὑπόσχεσιν ὕπνου, κανεὶς σπασμὸς εἰς τὸ αἰώνια γελαστὸ καὶ πνευματικὸ προσωπάκι, ἐν εἶδει μουσασμοῦ διαμαρτυρίας διὰ τὴν καταναγκαστικὴν ἀγρυπνίαν, κανένα τίναγμα τοῦ τρυφεροῦ κορμοῦ ἐπάνω εἰς τὸ χονδροειδὲς καθίσμα, ἀπὸ πόθον ἀναγαλλιάσματος εἰς τὴν ζωογόνον θαλπωρὴν τοῦ κρεββατιοῦ.

Χωρὶς ἄλλο, ὁ μικρὸς βιολιστὴς ἀγνοεῖ τὰ δικαιώματα τῆς ἡλικίας του ἴσως καὶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ δι' αὐτὸν μητρὶ καὶ μᾶτι ποῦ νὰ ἀγρυπνῇ καὶ ὅλο νὰ λαχταρῇ ν' ἀντικρύσῃ ἀπὸ τὰ ἀνοίγματα τῶν παραθύρων, τὸ γλυκοχάρηγμα, διὰ νὰ ἀκούσῃ εἰς τὸν δρόμον τὰ ἐλαφρὰ βήματα τοῦ παιδιοῦ ποῦ γυρίζει τὸσον εὐθραυστο, ἀπὸ τόσο σκληρὸν πόλεμον μὲ τὴν ἀνάγκη. Αὐτὸ χαμογελᾷ διαρκῶς, καὶ τὰ μάτια του ποῦ εἶνε λαμπερά καὶ ὑγρά, καθὼς τὰ μάτια τῆς ἀντιλόπης, φαίνονται θυσιζόμενα εἰς τὴν ἐνατένισιν τοῦ πεπρωμένου του, ποῦ τὸ ἔχει ἀγαπήσῃ καὶ διὰ τὸ ὅποιον φαίνεται ὑπερήφανον.

Χορεύουν, τραγουδοῦν, σπάζουν τὰ ποτήρια τῆς σαμπάνις κάτω εἰς τὸ καφωδελόν, αἱ μορφαὶ σαλακώνουνται, τὰ μάτια νυστάζουν, τὰ χέρια βαρύνουν καὶ πίπτουν σὰν κουπιά βάρκας, τὴν ὁποίαν σύρει ἑρμαῖον τὸ ρεύμα, ἀλλὰ τὸ παιδάκι, μόνον αὐτό, τραβᾷ τῆς δοξαριῆς τοῦ γεμάτο ξεκούρασι καὶ χαρὰ, καὶ τὸ ἄθωο προσωπάκι του σεγγυόβον καὶ διασχορπίζει τὴν εὐτυχία, ὥστε χωρὶς ἄλλο ὁ αὐρεὶ κανεὶς πῶς ἐσπασεν ἐπάνω του καὶ τὸ περιέλουσε μὲ τὸ ἱερὸν φῶς τῆς βηθλὲς μικρῆς νυκτός, τὸ ἄστρον τοῦ Ἑρμανυῆλ.

Ὅσοι στεναίετε καὶ σύρετε μὲ ἀναθέματα τὸ φορτίον, ποῦ εἰς ὧλων μας τοὺς ὧμους ἡ Μοῖρα ἔχει ἀποθέσει, ἀπαινεῖτε νὰ κλίνετε τὰ γόνατα ἐμπρὸς εἰς τὸν μικρὸν αὐτὸν βιοπαλαιστὴν καὶ νὰ προσκυνήσετε τὴν ἐγκαρτέρησιν! Αὐτὸ ἦταν. Ἀλλὰ δὲν θὰ πάτε σεῖς νὰ προσκυνήσετε τὴν ἐγκαρτέρησιν ἐπὶ πρόσωπο τοῦ μικροῦ βιοπαλαιστοῦ. Ὁ χρονογράφος προσκαλεῖ τοὺς μεγάλους.

Σὰς ἀσπάσματα

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια).

— Κάθε πρωί, έξηκολούθησε ή Νέλλη, ενώ ή μητέρα της και ή αδελφή της ήκουαν με άγωνίαν, ό Σκυλοκέφαλος έπαναλαμβάνει την έρώτησίν του, ό πατέρας με φυσικά άρνεϊται και ό κακούργος ρίπτει μιάν πετρίτσα σέ μιάν μποτίλλια μισογεμισμένη με νερό. Η έπιφάνεια του νερού ύψώνεται έτσι καθέμερα από λίγο, και όταν τό νερό ξεχειλίσθῃ...

— Μήν έξακολουθεϊτε ! τήν διέκοψεν ό Βωτιέ, έννόησα !..

Και προσέθεσε σιγώτερα :

— Λυπηθήτε τή μητέρα σας... Άλλως τε ή περίστασις δέν εϊνε άπελπιστική...

— Και όταν τό νερό ξεχειλίσθῃ, τί θα γίνη; ήρώτησε τρέμουσα ή κυρία Χόλκερ, χωρίς έν τούτοις νά υποθέτῃ, ότι ό

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Ο Μωρίς Ζιλλάρ έπεμβαίνει

Μετά πέντε λεπτά, ό Μωρίς Ζιλλάρ διηγείτο τά κατά τήν δραπέτευσίν του ως έξής :

«— Χθές, τήν ώρα του περιπάτου μας στήν αυλή τής φυλακής, παρετήρησα ένα δεσμοφύλακα που κρυφομιλούσε μ' ένα συνάδελφό του και κάθε τόσο γύριζε και μ' εκύτταζε παράξενα.

«Έπωξελήθην μιās στιγμής που δέν μ' εκύτταζαν οι δεσμοφύλακες, και κατώρθωσα νάνακατωθώ με τό σωρό των άλλων φυλακισμένων και με τρόπο νά τους πλησιάσω από πίσω, ώστε νά κούσω μερικά λόγια από τήν συνομιλίαν των.

«Άλλά φαντασθήτε τήν εκπληξί μου, τόν τρόμό μου, όταν άκουσα τόν ένα δεσμοφύλακα νά λέγῃ στόν άλλον :

«— Εϊνε περίεργο, ότι με όλες τής ενέργειες τής Άστυνομίας και μολοντί ξέρουν θετικά ότι εϊνε κόλπο του Σκυλοκέφαλου, δέν μπόρεσαν άκόμη νά ανακαλύψουν τό μέρος όπου έχει κρυμ-

δέν έσυλλογίστηκα, παρά πώς νά δραπέτευσω, νά τρέξω πρὸς βοήθειάν του, νά τόν απασπάσω από τά νύχια των κακούργων !...

«Θά γνωρίζετε ίσως, ότι ό ρόλος του καταδίκου μου επέβαλε νά εργάζωμαι στό ξυλουργείον τής φυλακής όκτώ ώρες τήν ήμέρα και νά ροκανίζω σανίδια.

«Κατέστρωσε άμέσως τό σχέδιον τής δραπέτευσως και σήμερα τό πρωί, ενώ οι σύντροφοί μου κ' εγώ ροκανίζαμε τά σανίδια μας κ' εσωριάζαμε γύρω μας τά ροκανίδια σάν βουνά, κατώρθωσα μιάν στιγμή νά διαφύγω τήν προσοχή του φύλακος και, αντί νά πάω με τούς άλλους στό έστιατόριον, νά χωθώ μέσα 'ς ένα σακκί με ροκανίδια.

«Στήν αρχή δέν έδωσαν μεγάλη σημασία ετήν εξαφάνισίν μου. Συμβαίνει συχνά νά κρυφθῇ ένας κατάδικος στό εργοστάσιο ή ετούς διαδρόμους. Έπειδή όμως ξέρουν ότι εϊνε αδύνατο νά φύγῃ από τήν φυλακή, περιορίζονταί νά τόν τιμωροῦν, όταν ή πείνα τόν αναγκάσῃ

Η κυρία Χόλκερ, αϊ δύο κόραι της και ό Βωτιέ ήκουσαν αὐτήν τήν διήγησιν με θαυμασμόν. Η μις Νέλλη προπάντων εφάνετο ένθουσιασμένη κ' έπαναληρμένως διέκοψε τόν νεαρόν ντέκτιβ, διά νά εκφράσῃ τήν συγκίνησιν της ή νά ζητήσῃ μιάν λεπτομέρειαν.

Έπειτα τῷ άνεκόνισαν όλα όσα έγνώριζαν περί του μέρους όπου εκρατοῦντο οι αιχμάλωτοι.

«Ας μή χάνωμε στιγμή, εϊπε τότε ό Μωρίς Ζιλλάρ. Πόσην ώρα επάνω κάτω λογαριάζετε, ότι ετρέξατε με τό αυτοκίνητο, διά νά φθάσετε ως έδω από τό έξοχικό σπίτι του Σκυλοκέφαλου;

— Δύο ώρες λογαριάζω, απεκρίθη ή Νέλλη.

— Και τό αυτοκίνητο τί δυνάμειος νά ήταν άρά γε;

— Μοῦ εφάνη καλὸ αυτοκίνητο. Θά ήταν τουλάχιστον 16 HP.

— Μπορεϊτε νά μοῦ δείξετε έν άμάξι πού νά όμοιάζῃ μ' εκείνο, από αὐτά που κυκλοφοροῦν έδω έξω; ήρώτησεν ό Μωρίς, πλησιάζων τό παράθυρον.

Η Νέλλη τόν ήκολούθησε και μετ' ελίγον τῷ εϊπε :

— Νά, ήταν σάν εκείνο τό κίτρινο, που στρέφει τώρα ετή γωνία. Τό βλέπετε;

— Ημουν βέβαιος, εψιθύρυσεν ό Μωρίς. Εϊνε αυτοκίνητο πενήντα τουλάχιστον HP. Κλειστό βέβαια;

— Ναι, κλειστό.

— Και, αν έννοήσατε, εϊχατε τόν άνεμο από μπροστά ή από πίσω;

— Μοῦ φαίνεται, απεκρίθη ή Νέλλη, ότι ετήν αρχή, φυσούσε πολύ δυνατά και τ'εζάρια του αυτοκινήτου ετρέιζαν. Έπειτα, σιγά-σιγά, ό άνεμος έπεσε' τουλάχιστον δέν άκουα πιά τά τζάρια νά τρίζουν. Άλλά δέν μπορώ νά σάς πῶ, αν τόν εϊχαμε ακριβῶς μπροστά ή πίσω.

(Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΚΑΜΠΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΛΙ

Εϊπε ή Κάμπια στό Πουλί :

— Σε παρακαλώ πολύ

Μή με τρώς και θά με ιδής

Με χαρά, σάν κελαιδής,

Με πολύχρωμα φτεράκια

Νά πετῶ στά λουλουδάκια,

Χαρωπή νά τά θανατώω

Λίχως ένα νά περάζω. (*)

— Πονηρή μου, ως νά γινής

Και στούς κήπους νά φανής

Πεταλούδα, σάν τις άλλες

Μικρές κάμπιες και μεγάλες,

Θά μās φάτε όλα τά φύλλα,

Και ξερά θά ιδούμε ξύλα

Τάνθησμένα τά δεινδράκια,

Και χλωμά τά λουλουδάκια ! »

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Σ. Π. Γνωστό, πὸς ή κάμπια, σάν γίνη πεταλούδα, δέκα ήμέρες ζῇ, δίχως νά τρώγῃ και πεθαίνει μ' ένα τελλὸ θάνατο στά λουλουδία.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ

ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Ένα δειλινό, τήν περατμένη έβδομάδα, δύο από τούς μεγάλους πλανήτες του ήλιακού μας συστήματος, εϊχαν τόσον πολύ πλησιάσει, ό ένας στόν άλλο, ώστε ό κόσμος τούς πέρασε για... Ζέπελιν' φαντασθήτε ένα τέτοιο τρομερό Ζέπελιν με δύο μεγάλους ήλεκτρικούς φανούς μπροστά, τήν Άφροδίτη και τόν Δία, πόσα κανόνια μπορούσε νά σηκώνῃ άπάνω του !

Όταν επιτέλους ένοιωσε ό κόσμος, ότι δέν ήταν τρομερό άεροπλάνο, άλλ' άπλούστατα δύο άστέρια, ήσύχασε. Έμεινε όμως ένας μικρός φόβος, τόν όποιον μοῦ εξέφρασε άρθεα προχθές ένα κοριτσάκι :

— Μήπως συγκρουσθούν;

Πόσοι νάχαν τήν ίδια άμφιβολία ! Μήπως συγκρουσθούν και στερήσουν τόν γαλανό μας ούρανό από τό λαμπρότερο στολίδι του, τήν Άφροδίτη, τόν περικαλλή Αύγερινό άλλοτε, κ' άλλοτε τόν θαυμάσιο Έσπερο;..

Όχι ! μή φοβεϊσθε, αγαπητοί μου φίλοι, και δέν υπάρχει φόβος νά γίνη ένα τέτοιο πρᾶγμα' και θά σάς εξηγήσω τό γιατί.

Η Άφροδίτη κ' ό Ζεύς εϊνε, σάν τή Γῆ μας, πλανήτες του Ηλιακού μας συστήματος, όπως εϊνε κ' άλλοι πέντε, ό Ερμής, ό Άρης, ό Κρόνος, ό Ούρανός και ό Ποσειδών, και περιστρέφονται γύρω στόν "Ηλιο σέ πολύ διαφορετικές άποστάσεις ό ένας από τόν άλλο, κ' έπομένως δέν εϊνε δυνατόν νά συγκρουσθούν.

Θά σ'εξηγήθῃ και καλλιτέρα: Πάρτε ένα σπάγγο μακρό και δέστε σέ διάφορες άποστάσεις του δύο-τρεις ξύλινες μπάλες, αφού προτίτερα τής τρυπήσετε για νά μπορούν νά δεθούν, κατόπιν πιάστε τήν μιάν άκρη του σπάγγου στό χέρι σας και γυρίστε τον γύρω γύρω σά σφενδόνα. Έ, υπάρχει φόβος νά κτυπήσῃ ή μιάν μπάλα με τήν άλλη, όσο γυρίζουν γύρω-γύρω; φυσικά όχι !

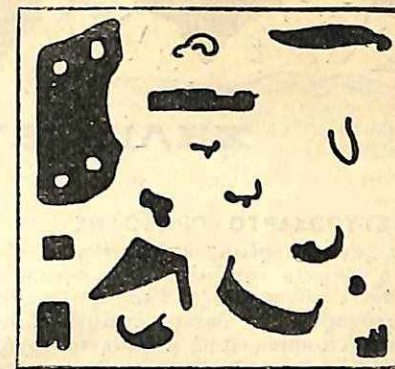
Στό πείραμα που σάς εϊπα, ό "Ηλιος εϊνε τό χέρι σας και οι μπάλες εϊνε οι πλανήτες, ή πρώτη-πρώτη που εϊνε κοντά στό χέρι σας εϊνε ό Ερμής, ύπερα έρχονται στή σειρά ή Άφροδίτη, ή Γῆ, ό Άρης, ό Ζεύς, ό Κρόνος, ό Ούρανός και ό Ποσειδών. Τώρα γιατί στρέφονται όλόγυρα στόν "Ηλιο, μ' αὐτή τή σειρά, γιατί στή στροφή τους ακολουθοῦν τήν ίδια διεύθυνσι και γιατί κάνουν τής τροχιές τους στό ίδιο σχεδόν επίπεδο, θά σάς τό εξηγήσω καμμιά άλλη μέρα.

Ο ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Όδηγόν Συνδρομητοῦ» Κεφ. ΙΒ'.]

α') Συναρμολογήσεις Εικόνος

Έπεσε μιάν μπόμπα από Ζέπελιν κ' έκανε σκόρπια κομμάτια τόν κακόμοιρο τόν χωροφύλακα ! Νά ή μύτη του, τά μάτια του, ταῦτί του, ό λαιμός του, ό τεπές του πηλίκιου του, τό κεραμίδι του, τό στήθος τής στολής του κτλ. Νά συναρμολογήσετε τά σκόρπια αὐτά κομμάτια και νά τόν κάμψτε νά ζωτανέψῃ.

β') Παιρνιον

Έστάλη υπό του Παιδικού Διαβόλου

BOYF	AM	NH	TEP
ΛΗ	ΛΙ	ΔΩ	Α
ΣΤΗ	ΓΕ	ΣΑ	ΓΟΝ
BOP	ΜΑΣ	ΔΙΑ	ΒΕΡ

Νά συναρμολογηθούν αϊ συλλαβαί αὐται, ώστε νάποτελεσθούν τά όνόματα εξή πόντων τής Κεντρικής Ευρώπης.

γ') Αίνιγμα

Έστάλη υπό Φίλωνος Ν. Σελά

Τό πρώτον μου εύρίσκεται!

Και εϊς τήν εκκλησίαν.

Τό δεύτερον, τεχνουργηθέν,

Τό σῶμά σου καλύπτει.

Τό όλον μου, άέριον,

Διῶκει τήν σκοτίαν,

Αν και εϊς τούτο κρύπτεται

Έν φρούριον άρχαϊόν,

Φιλοξενούν στά στήθη του

Ανθος σεμνόν κ' ώρόσιον,

Όπερ, κατατομούμενον,

Τί εϊμαι, αποκαλύπτει.

δ') Διά τούς Ταλλομαδεϊς

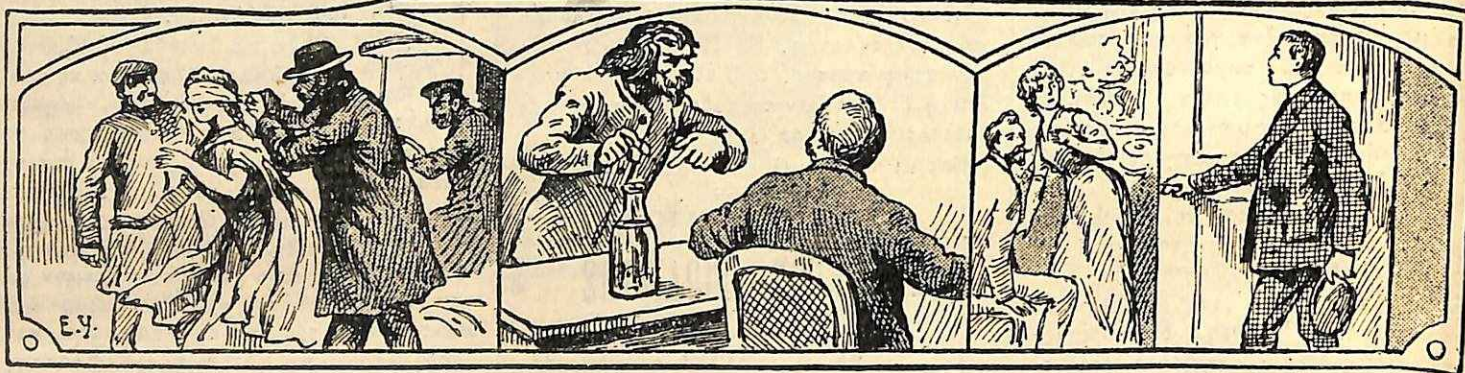
Έστάλη από τό Θαλασσοπούλι του Στόλου

Les—poissons mangent les—
Νά εύρεθούν αϊ δύο λέξεις που λείπουν.

Αήλωσις : Αϊ λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων του αὐτοῦ φυλλαδίου, —συνοδεύονται απαραίτητως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρῶ γραμματοσήμου.

Εύσεις του 9ου φύλλου

α') Στρυμών, Νέστος, Άφός, Άξιός, Λουδίας.—β') Η κόττα (Νίκο, ΤΑκη...)—γ') Qui aime bien chätie bien.

Βωτιέ εϊχε διακοψη τήν κόρην της, έπειδή έγνώριζεν αὐτός ότι, κατά τό έθιμον των ληστών τής Καλαβρίας, τήν πρώτην ήμέραν θά έκοθαν του Ούίλλιαμ Χόλκερ έν αὐτί, τήν άλλην ένα χέρι, τήν τρίτην ένα πόδι και οὕτω καθέξης, έωςότου θά ύπεχώρει ή θάπέθνησκε...

Όταν τό νερό ξεχειλίσθῃ, έσπευσε νάπαντήσῃ ό άδαμαντοπόωλης, ή δοκιμασία βέβαια θά τελειώσῃ και οι λησταί θάρκεσθούν εϊς τό τέλ. Αλήθεια, Νέλλη;

— Ναι, έτσι εϊνε, εψιθύρυσεν ή νεάνις. Και έξαφνα, διά νά κρύψῃ τήν ταραχήν της, εφώναζε :

— Αχ, γιατί νά μήν έχωμε τήν βοήθειαν του Μωρίς Ζιλλάρ!... Αὐτός, μόνον αὐτός, θά μπορούσε νά τά βάλῃ με τόν Σκυλοκέφαλο και νά τόν νικήσῃ... Μοῦ φαίνεται, ότι αν ήταν μαζί μας, δέν θά εϊχαμε τώρα κανένα φόβο...

Μήν έχετε λοιπόν ! άντήχησε τότε μιάν φωνή, που τούς έκαμε νά ριγίσουν.

Και ή θύρα του προθαλάμου ήνοιόθη διάπλατη και ό ντέκτιβ Μωρίς Ζιλλάρ παρυσίασθη.

μένο τόν αιχμάλωτό του. Φαντάσου !..

«— Αλήθεια περίεργο, απεκρίθη ό άλλος, άπίστευτο' και όμως ό αιχμάλωτος άξίζει τόν κόπο...

«— Άκούς εκεί που δέν άξίζει!... Ένας μαρκήσιος... μαρκήσιος Δερινύ!..

«Ανατρίχιασα 'ς αὐτά τά λόγια και κατέβαλα μεγάλη προσπάθεια για νά μή προδοθῶ.

«— Τόν άρπαξαν με αυτοκίνητο, έξηκολούθησεν ό πρώτος και, καθώς φαίνεται, αὐτό συνέβη τήν ίδια ήμέρα που εϊχεν έλθῃ νά επισκεθῇ τόν κατάδικο «Ρ», εκείνον που έπαιρνε για Μωρίς Ζιλλάρ.

«— Και από τότε;

«— Δέν ξαναράνθηκε. Τόν ζητοῦν παντού, αλλά του κάκου. Ξέρουν μόνο, ότι τόν άπήγαγε ό Σκυλοκέφαλος, γιατί ό ληστής εϊχε τό θράσος νά στείλῃ έν άπειλητικό γράμμα στόν περιφημο Ούίλλιαμ Χόλκερ, τόν Άμερικανό...»

«Δέν ήκουσα τίποτ' άλλο—έξηκολούθησεν ό Μωρίς,—άλλ' αὐτά μοῦ έφθαναν. Στά χέρια του Σκυλοκέφαλου ό αγαπητός μου κ. Δερινύ!... Άλλο

νά εξέλθῃ από τήν κρύπτη του, και του επιβάλλουν τήν «τιμωρίαν τής σιωπής», δηλαδή τόν άπομονώνουν ετό κελλί του για εικοσιπέντε ή τριάντα ήμέρες.

«Όπως λέγουν εκείνοι που ύπέστησαν αὐτήν τήν άπομόνωσι, εϊνε μιάν από τής σκληρότερες τιμωρίες που μπορεί κανείς νά φαντασθῇ. Εὐτυχῶς εγώ τήν έγλύτωσα. Ηξευρα, ότι τά σακκία με τά ροκανίδια τά έπαιρναν τρεις φορές τήν έβδομάδα και ότι σήμερα ακριβῶς θά παρέδιδαν ένα φορτίο, ετόν βιομήχανο που τ'άγοράζει.

«Αν σάς έλεγα ότι δέν έτρεμα λίγο τήν ώρα που εφόρτωναν οι φύλακες ετό άμάξι' του άγοραστοῦ τό δέμα, όπου ήμουν κρυμμένος, θά σάς έλεγα ψέμματα.

«Άλλά μ' όλο μου τό φόβο, τά κατάφερα καλά. Μετά δέκα λεπτά τής ώρας τό φορτωμένο άμάξι' έβγαине από τή μεγάλη πόρτα τής φυλακής. Ημουν ελεύθερος !

«Βγήκα από τήν κρύπτη μου, έπήδησα κρυφά από τάμάξι, τῶβαλα στά πόδια, άλλαξα φορέματα 'ς ένα μαγαζί κ' έτρεξα ίσα έδω.»

*Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΜΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ. Β'.

ΣΤΥΠΟΧΑΡΤΟ - ΠΡΟΔΟΤΗΣ

«Ένα ξανθό κορίτσι, καθισμένο μπροστά στο γραφείο του, με νευρικήτητα ψάχνει-ψάχνει και σφιδάζει εμπρός του όλα τα στυλόχαρτα. Κ' ύστερα παίρνει ένα-ένα και τα παρατηρεί με μεγάλη προσοχή. — «Ω! νά δ' πρώτος στίχος του ποιήματός μου πουστείλα στη Διάπλασι! νά και τό ψευδώνυμό μου. νά! νά! και ή επιγραφή του κομματιού εκείνου που έστειλα πρό μηνών, ξεφωνίζει με θυμό δέν έλεγε λοιπόν ψέμματα ή εξαδέλφη μου, όταν μου έλεγε, πως απ' τό στυλόχαρτο έμαθε τό ψευδώνυμό μου! —

«Κ' εγώ, που τό στυλόχαρτο άμέσως άμέσως μ'ήν πάη και τό μάθη κανείς! Κι' εγώ που, όταν θάγραφα, τίποτε στην αγαπητή Διάπλασι, είχα πάντα τό στυλόχαρτο από πάνω μ'ήν τύχη κανένα μάτι αδιάκριτο και τό ιδίη! «Αχ! τί έπαθα! που νά πιστέυα ποτέ πως τό ρόδινο ή τό κατάνευο εκείνο χαρτάκι θά με πρόδιδε... Έγώ που πάντα αγαπούσα τόσο τό ρόδινα στυλόχαρτα! Κι' αυτά; Ροφούσαν ή δονικά τό μυστικό μου... και τό 'λεγαν έπειτα 'ς όποιο μάτι άθελα έπερτε άπάνω τους...»

Και με δακρυσμένα τώρα μάτια, τό ξανθό κορίτσι αρπάζει με τά δυό του χέρια τό στυλόχαρτα και με λύσσα, με μιλία τά σελίδες με μικρά κομμάτια που γεμίζουν τό τραπέζι και τό πάτωμα σάν σκόρπια ροδοφύλλα...

Πότες φρεές στη ζωή μας δέν επιπτευθήκαμε σέ ρόδινα στυλόχαρτα! **Ιδιότροπη**

ΑΓΟΡΑΖΕΤΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ;

Χαρισμένο στον Νικηφόρο Εύζωνο.

«Ένθ' άρκετή ώρα περιπατούσαμε χωρίς πιά νά έχωμε τίποτε να πούμε, στρέφεται άπτότομα ό φίλος μου και σάν νά του ήλθε έμπνευσις, μ' έρωτά :

— «Αγοράζεται ή ευτυχία ;
— Έγώ άρκεσθηκα νά τόν κωτάξω μ' ένα βλέμμα που δέν έλεγε τίποτε.

— Σοβαρά σου μιλώ, εξηκολούθησε ό φίλος μου. Αγοράζεται ή όχι ;

— Δέν ξέρω, απήγησα, επειδή δέν έτολμους νά πώ ναι.

Αυτή τη στιγμή έπέρασε απ' έμπρός μας μιά γοργά ζητιάνα.

— Ναι, εξηκολούθησε ό φίλος μου, ή ευτυχία αγοράζεται. Και πολύ φθηνά μάλιστα. Και λιανικώς και χοηδρικώς, και εις χύμα και εις πακετάκια. — Άκουσε τί μου συνέβη πρό τριών ετών, και θά έγνωσης.

— Μιά μέρα, ό πατέρας μου μου έδωσε έξηντα λεπτά και εγώ σκεπτόμουν ολόκληρο τό πρωί πως νά τά 'ξοδέψω. Έπιτέλους ευρήκα τόν τρόπο. Απειράσσια νά παρακαλέσω έναν εξαδέλφό μου νά πάμε μαζί στον κινηματογράφο. Μετά τό μεσημέρι, απ' ού τό είπα της μητέρας μου, εξεκίνησα γιά τό σπίτι του εξαδέλφου μου. Στόν δρόμο συνήτησα ένα ζητιάνο και, δέν ξέρω πως μου ήρθε στό νου ένα κε-

φάλαιο του αναγνωστικού μου, που έλεγε, ότι εκείνος που κάνει έλεημοσύνη αισθάνεται μιά ψυχική χαρά άφάνταστη. Ηδέλησα λοιπόν νά δοκιμάσω, αν αυτό ήταν αλήθεια και, επειδή πενήντα λεπτά ήταν άρκετά γιά τόν κινηματογράφο, έδωσα τό γέρονο μιά δεκάρα.

«Και πράγματι, ή χαρά που αισθάνθηκα ήταν γλυκύτερη από ένα κομμάτι γαλατομπούρεκο... Παρα-πέρα συνήτησα μιά γοργά. «Καλό είνε, έσκερθηκα, νά νουίδη κανείς χαρά», και της έδωκα κ' αυτής μιά δεκάρα. Πιο κάτω—μ'ήν εκπλήττεσαι—εύρηκα ένα τυρόν και έλαφροθηκα από τριτήν. Μά τί νά σου πώ ; Όσο λιγότευαν ή δεκάρες, τόσο ή χαρά μου, ή ευτυχία μου μεγάλωνε. Και επειδή δέν εύρησα άλλον εκνιάνο, έτράπηκα εις αναζήτησιν. Υστερα από λίγο, δέν είχα καμμία δεκάρα. Ημουν όμως ευτυχής. Από την ήμέρα εκείνη, όταν αισθανόμουν ψυχική άδυσία, είχα τό γιατρικό της : Αγοράζω ευτυχία όπως ήξευρα...

— Έχεις δίκιο, τού είπα εγώ, μόλις έτελείωσε και, διευθυνόμενος στη γορούλα, προσέθεσε : Άς πάμε νά αγοράσουμε από ένα πακετάκι ευτυχία !

Αγοράσαμε και την έτρώγαμε σά νά ήταν ... πάσσα-τέμπο !

Είνε άρκετά γλυκερά και σάς την συνιστώ, με μιά συμβουλή όμως : Νά μ'ήν κάτετε κατάχορησι. **Σκλαβωμένος Έλλη**

ΑΣΤΡΑ ΚΑΙ ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΣ

Και μες 'στό χόρτα λαμπυρίζει 'στη νυκτιά :

μιά μικρή Πυγολαμπίδα τρέχει 'σάν φωτιά.

Κ' είπε σ' άστρα : « Πάντα κελαιούζω κι' άγρυπνώ.

σάν και σάς 'στη γη κι' εγώ σκορπίζω φώς στυλινό ! »

Μά... σιμώνει ό κούτοφος 'ς τη λάμψη...

Τ'ήν κνιτά...

Τ'ήν αρπάζει... και τ'ήν έχει χάρει και πετᾷ...

ΛΑΜΨΙΣ ΚΑΙ ΛΑΜΨΙΣ

Μές 'στό δρόμο άστραφτερό — μες 'στό φώς, στό μεσημέρι — ένα πράγμα λαμπερό

μοιάζει σάν πεισμένο άστέρι...

Μόλις τόειδε ένα παιδί,

τρέχει εκεί λαχανιασμένο :

μά, σάν φτάνει, τί νά ιδή ;

βλέπει ένα νυαλί σπασμένο...

ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ

Γυρνά με πρόμο απ' τ' άνοικιά 'στόν δρόμο. Έδώ με φθάνει τό φώς του 'ς είνε ψεύτικο :

ή λάμψη ή μακροή σκότος σκορπάει και θάνατο !

Η είρήνη 'ς είνε πλάνη φθάνει νά μ'ήν είνε άρεια φουρτούνα αληθινή.

ΑΣΤΑΤΟΣ ΤΥΧΗ

Έξω είνε οβυσσάνα τ' άστρα και φουμάζει ή άνεμοζάλη,

Μαζεμένο 'στο μαγαζάκι

Τό γατάκι μου 'χαϊδεύω,

που τό μάτι άνοιγοκλείνει.

Τί χαρά μου, που είνε μέσα, μες 'στό θάλλος, 'στη γαλήνη !

Μά 'ξαφνα ή ξαμμά φονάζει :

« Έξω τό γατί, παιδιά ! »

κι' ένα άστραπελέκι ως πέρα τ' άβυσσόν ούρανό ξεσπάζει.

... Τώρα απέξω από τη θύρα παγωμένο γατσονιζέει

με τ'ήν τσίχα του όδωμένη μες 'στην ψύχρα του βορριά.

Έλλος Άρρας

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

«Ένας πτωχός βαρκάρης περνούσε με τη βάρκα του διαβάτες από τη μιάν όχθη ενός ποταμού στην άλλη, κ' έκέρδιζε τό ψωμί της οικογενείας του απ' τές δεκάρες που έπαιogne γιά τήν ύπηρεσία του αυτή.

Μιά μέρα παρουσιάζεσαι ένας ξένος και τόν παρακαλεί νά τόν περάσει εύθις αντί-κρυ—είπε πως ήταν πολύ βιαστικός—και τού έπρότεινε, επειδή δέν είχε χρήματα νά τού πληρώση τόν κόπο, νά τού δώση μιά καλή συμβουλή.

Ο βαρκάρης δέχθηκε και όταν έφθασαν στην αντίκρυνη όχθη, ό ξένος, αφού τόν ευχαρίστησε τού λέγει : «Σε συμβουλεύω νά μη περνάς εις τό έξής πολλούς άνθρώπους σάν και μένα γιατί αν δέν μάκούσης, νά εισαι βέβαιος ότι θά πεδάνη; απ' τήν πείνα.»

(Διασκευή εκ του Γαλλικού) **Πρόσφυς**

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Δυσπιστείτε προς τόν άνθρωπον, τόν ευρίσκοντα όλα καλά, προς τόν άνθρωπον τόν ευρίσκοντα όλα κακά, και πρό πάντων προς τόν άνθρωπον τόν άδιαφορουντα περί όλων.

Πτωχός είνε ό επιθυμίων πολλά και όχι ό έχων ολίγα.

Κανείς ποτέ δέν μετεμελήθη, διότι έσώπησε, ένθ' πολλάκις διότι ώμίλησε.

Ο όμιλών περισσότερον περί τού έαυτού του, είνε ό μέγιστος ψεύστης.

Ευτυχώς, δέν είνε μέγας ό άριθμός των ανθρώπων, οι όποιοι είνε ήναγκασμένοι νά μετανοήσουν, διότι ευηγοήτησαν.

Μεθ' όσα και αν λέγουν οι μισάνθρωποι, οι άχάριστοι και οι μοχθηροί είνε εξαίρεσεις εις τό ανθρώπινο γένος.

Αστήρ του Βέγα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Τοτός : — Ο καθηγητής, μπαμπά, α, έπαινεσε σήμερα, στην τάξη γιά τη μνήμη μου.

Ο Μπαμπάς : — Μπα ; και πως έλαβε άφορμή ;

Ο Τοτός : — Μά... δέν έλθυμούμαι τώρα.

Εστάλη από τό θαλασσοπούλι του Στόλου

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ τόνους της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης διά νά περνάτε ώραια τάς ώρας σας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Αθήναι, 38 όδός Εϋριπίδου
την 9 Φεβρουαρίου 1916

ΚΑΛΩΣ ήλθε, «Έλληναίον Ίδεώδες, σάς Αθήνας. Αί φωτογραφίαι των βραβευμένων δημοσιεύονται τώρα εις σχήμα λίγο μικρότερον, επειδή έχουν μαζεθῆ πέρα πολλά. Έάν τας δημοσιεύω ανά μίαν ή ανά δύο εις μεγαλύτερον σχήμα, όπως άλλοτε, δέν θά έτελείωναν ούτε 'ς ένα χρόνο.

Σού στέλλω τας εύχάς μου διά τή γενεθλιά σου, Γυνθειωτάκι. Έλπίζω ότι τώρα είσαι έντελώς καλά. Ο κ. Ξ. έλαβε τήν κάρτα σου και σ' ευχαριστεί πολυ. Αλήθεια είχα καιρό νά σου άπαντήσω ; αυτή τη στήλη, αλλά με τέτοια γραμματοπλημμύρα, δέν πρέπει νά παραπονήσαι.

Έχεις δίκιο, Κάκια. Δέν έπρόσεξα ότι τά κομμάτια εκείνα ήσαν του άδελφού σου. Έτσι ανακατέστησαν με τόν σωρόν των κομματιών της Σελίδος, όπου σήμερα ήλθα μίαν ώραν, χωρίς νά τά εύρω. Και δυστυχώς, δέν έχω σήμερα περισσότερον καιρόν. Άφίσε, θά τά εύρω, θά τά διαβάσω και θά σου πώ.

Αειδέθ, όλα τά φύλλα παραδίδονται συγχρόνως. Άν σύ τό λαμβάνης άργότερ' από τούς άλλους, σημαίνει ότι ό ταχυδρ. διανομέας της συνικίας σας είνε άμελής εις τήν έκτέλεσιν των καθηκόντων του και πρέπει νά τόν αναφέρης εις τήν Διεύθυνσιν του Ταχυδρομείου, διά νά τόν σωφρονίσῃ.

Σ' ευχαριστώ δι' όσα γράφεις, Νυστηριώδης Αμαζών. Όσον διά τό άλλο, δέν μου φαίνεται ότι τό παιδί, από δώδεκα ετών, είνε εις θεσιν νά ένωσῃ, ότι τό κακόν που περιγράφεται εις μερικά βιβλία είνε διά νά τό γνωρίξῃ και νά τό αποφεύγῃ, και όχι διά νά τό κάμνῃ ή, όπως λέγεις, νά τό μιμῆται. Δι' αυτό όλα τά βιβλία δέν είνε κυρίως δι' όια τά παιδιά. Υπάρχουν βέβαια κ' εξαίρεσεις : ένα παιδί π.χ. 10 ετών εμπορεί νά έχῃ κάποτε περισσότερο μυαλό από ένα άλλο 15 ετών και 16.

Η Νηρηίς του Πηρείου, τήν όποιαν εύχαριστώ διά τό νέον ξεσπάθωμα, μου γράφει : «Δέν ξέρεις, Διάπλασι; μου, πόσον διαφορετικά κτυπά ή καρδιά μου και πόση χαρά αισθάνομαι, όταν πρόκειται νά έγγραφώ νέα συνδρομή.

Τοι ! Νομίζω πως είνε κάτι μεγάλο νά συντείνω, έστω και όλίγον, εις τήν εξαπλωσην του αγαπητού μας φύλλον. Και δέν είνε πραγματικός ; Γιά φαντάσου αν συνέτειναν όλοι όλλοι, τί πολύ πού θά εγίνετο! Κ' έν ώριον άπόσπασμα από τήν επιστολήν της : Αγοισιολέτας : Πολύ μου άρεσε ή Έπιστολή του κ. Φαίδωνος γιά τό Νυκτέρι. Κ' εγώ, όταν πήγαινα σχολείο, ένθ' ήμουν από τας έπιμελεστέρας, δέν έέρω γιατί, τας έορ-

τάς, άφινά πάντα νά μελετήσω τήν τελευταία ώρα. Βεβαίως ό κ. Φαίδων είνε ένας από τούς καλλιτέρας μας, ό καλλιτέρας, μωρό νά πώ, συγγραφέας. Είς τας έφημερίδας έγενε τόσος λόγος γιά τόν «Κόκκινον Βράχο» του! Όλοι έπαινον αυτό τό έργον και εγώ λυπούμαι πολύ που δέν μπορώ νά τό διαβάσω, αφού δέν είνε γιά παιδιά. Μεγάλη τιμή γιά μάς νάχωμε ένα τέτοιο συγγραφέα νά μās γράφῃ κοθ' έδομάδα.»

Όνειρα π' Αήθδηναν, σ' ευχαριστώ γιά όσα γράφεις. Σού παρατηρώ όμως, ότι τό ψευδώνυμον δέν μπορεί νά ειπωθῇ ψευδώνυμον. Ουτε είνε καμμία ανάγκη, γιατί τή λέξη ψευδώνυμον όλος ό κόσμος τήν ξερει και τήν έγνωσῃ, κ' εύκολα παίρνει τόν δημοτικό τύπο : τό ψευδώνυμο, του ψευδώνυμου. Η λέξις ψευδώνυμον θά μπορούσε έσως νά σημαίνῃ άλλο πράγμα : τό ψεύτικο όνομα που παίρνει ένας καταγεγραμμένος γιά νά κάμῃ ένα κακό. Ποτέ όμως και τό δεύτερο όνομα που παίρνει τιμιότητα ένας συγγραφέας ή ένας συνδρομητής της Διαπλάσεως, — πάντα βέβαια γιά νά κάμῃ κάτι καλό. Η διαφορά είνε λεπτή : ένας καλίστοχος όμως τήν αισθάνεται και γι' αυτό οι καλίστοχοι άνθρωποι δέν χωνεύουν μερικούς τέτοιους ; μαλακισμούς.

Τό Στενημαχιώτακι μου γράφει : «Πράγματι πάρα πολλά βιβλία διαβάζει ό αγαπητός συνάδελφος Φειδίας. Έγώ διαβάζω λιγότερα. Λιτήγματα του Παπαδιαμάντη και του Ξενοπούλου, ποιήματα του Λορέντζου Μαβίλλη, κανένα Ημερολόγιο και σκεδόν τίποτε άλλο.» Έ, μπράβο ! λίγα άλλα διαλεκτά, και είθε νά σέ ώφελήσουν, γιατί τό τελευταία κομμάτι που μου έστειλες γιά τήν Σελίδα, δέν άξιζαν τίποτα.

Ωραίως επιστολάς μου έστειλαν αυτήν τήν έβδομάδα και οι έξής : Εσμεράλδα, Ίοις, Έθνηκόν Όνειρον, Αστήρ της Έλευθερίας, Έκποθητής της Έπαλίδου, Κλέφτικο Βόλι, Έλλην Στρατιώτης, Αυτοκράτειρα του Βυζαντίου, Αορεάι και Νικηφόρος Εύζωνος. — Έξτελέσα τας παραγγελίας των και τούς εύχαριστώ όλους διά τά καλά των λόγια και τά ξεσπάθωματα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αδτήν τήν έβδομάδα έλαβα τά έξής : «Ανέκδοτον του Δουμά.» — «Τι άχαρμό θά ήταν.» — «Η έκδότησις του καλογόρου.» — «Ανέκδοτον του δονου, του Λουξεμβούργου.» — «Τάποτέλεσμα της όκνηρίας.» — «Τό Εικοσέννα.» — «Ασφα Σοφά.» — «Έπί της παραλάας.» — «Σκέψεις.» — «Πώς και πότε ;» — «Από τά ίστο-

ρικά του Κουριεκαφάλη.» — «Από τας σκέψεις μου.» — «Από τά Φαίδρα.» — «Γιά σου ! » — «Ο Προωρισμένος.» — «Έν έπεισόδιον του Βοναπάρτου.» — «Χαμένος κόπος.» — «Η σελήνη.» — «Ετοιμότης Πνεύματος.» — «Παιδικά Πνεύματα και διάφορα διά τούς Έδδ. Διαγωνισμούς.» — «Λαβρα επίση; κ' ένα διήγημα με εικόνας, χωρίς τίτλον.

Κριτική της σημερινής Σελίδος : — «Στυπόχαρτο-προδότης. Παλιού θέματος, μιά καινούργια και νόστιμη παραλλαγή. Και τό έπιμύθιον όραϊότατον. — «Αγοράζεται ή Ευτυχία ; » — «Η ιδέα καλή, ή εκτέλεσις ύποφερτή, ή έκτασις του άνοπόφρου. Τό έσυντόμεισα, αλλά... ήθελε ακόμη.» — «Ποιήματα του Τέλλου Άργα, όρατα όπως πάντα. Μόνον τήν Πυγολαμπίδα άμφιδόλλω αν περιγράψῃ καλά. Σφουρίζει, κάνει κανέναν κρότον ή Πυγολαμπίς ; — «Μιά καλή συμβουλή.» Πολύ καλά μεταφρασμένο. — «Σκέψεις και γ'ώμαι.» Καλή ή έλλογή. ή μετάφρασις όμως μπορούσε νά ήτο και άπλουστερά. — Τό Παιδικόν Πνεύμα άρκετά άστεϊόν και πρωτότυπον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανοῦται αν δέν συνοδεύεται από τό δικαιώματός δρ. 1. Τά έγκρινόμενα ή άνανοῦμενα ίσχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1916. Όσα συνοδεύονται από Α άνήκουν εις άγρία, και όσα από Κ εις κοίτατα.

Νέα ψευδώνυμα : Ύμνος της Έλευθερίας α' (ΓΑ). Φιλελεύθερος Έλλη, α' (ΙΚ). Φιλελεύθερα Έλληνας, α' (ΟΚ). Όνειρον της Κρήτης, α' (ΕΠ). Παναγίς, α' (ΕΦ). Έφελος των Θηβών, α' (ΙΜ). Άνεμόνη, α' (ΠΡ). Κοκορομυαλάκι, α' (ΘΒ). Μελαγχολία, α' (ΚΠ). Δάκρυ της Παναγίας, α' (ΕΠ).

Άνανοῦσαι ψευδώνυμα : Ποδητή Δόξα, α' Μαζένο Γιοῦλι, α' Φυσιολάτης, α' Γρατζέλλα, α' Νησιώτισσα, α' Ένωσις της Κρήτης, α'.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιτυμούν ν' ανταλλάξουν : ή «Ανεμόνη (0) με Έλληνικήν Αϊγλήν, Χουσαλλίδα, Ηρώα του 1913. — ή Στρατηγός Βοναπάρτης (0) με Κλεφτοπούλου του 21, Αφρικανών Λέοντα, Χαμόγελο της Νίκης. — ή Βόρειον Σέλας (0) με Τρελλόν Κεφαλλονίτην, Βασιλείον τόν Βουλγαροκτόνον, Μελαχροινό Διαβολάκι, — ή Ποιμενίς του Όλύμπου (0) με Ανδία Αϊθον, Ρεζεντιάν.

Η Διάπλασι ασπάζεται τούς φίλους της Ελλάδα του Κωνσταντίνου (έληφθησαν όλα υπ' όψει) Ηρωικήν Κρήτην (ιδίως τί άπαντες παραπάνω τόν Αειδέα) Έσαν (έχεις δίκιο; τά είπαμεν και εις τό προηγούμενον) Σκλαβωμένον Μικρασιάτην (έλαβα εύχαριστώ) Χουσαγγήν (έλαβα) Ηρώα Βελισσαίου (νά έρωτήσης τόν καθηγητήν σου) Απ. Χ. Αβδ. (έστειλα 15ον τόμον νάι, όταν ό Κινηματογράφος διέδη τέτοια έργα, ως τό «Έν Οί-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΝΑΣΤ. Σ. ΘΗΛΙΓΑΔΗΣ
έν Κερκύρα. Β' Βραβείον
12ου και 13ου Διαγωνισμού
Ξεσπαθώματος.

ΜΑΡΟΥΔΙΩ και ΣΜΑΡΑΓΔΑ ΧΡ. ΣΟΥΒΑΛ-
ΤΖΗ, έν Ν. Καρλοβασίω Σάμου. Α' Βραβείον,
ή μὲν τού 138ου, ή δὲ (Ηρωική Σάμος) τού
134ου Διαγων. Συνθέσεως Πνευμ. Α' Ασησεον.

ΜΑΥΡΙΚΟΣ Ι. ΜΑΥΡΙΚΗΣ
(Ξενιτευμέν. Γυμνασιότας)
έν Σκυφ. Β' Βραβείον 11ου
Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος

ογενεία» τοῦ Μελῶ ποῦ τὸ ἐδημοσίευσεν
 «ἐγὼ, ἐξίρτατα εἰμποροῦν νὰ τὸν βλέ-
 πουν τὰ παιδιὰ.» Πειραγὶν Διάβολον
 (ἐστῆλθον ἐκ δευτέρου) Φιληριώτιζο
 Ζιζάνιον (εἰς τὸ προσεχὲς ἢ σου ἀπαντή-
 σω) Τέλλον· Ἀγραν (ἔλα λοιπόν! μὴ ἐπισκε-
 ψῇς ἢ σου θγάλη ὅλας αὐτὲς τῆς καλῆς ἰδέας)
 Ἀκτὴν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεπᾶθωμα) Γκοα-
 ζιέλλαν (εὐχαριστῶ καὶ σένα διὰ τὸν νέον συνδρο-
 μητήν) Μακεδόνα (διὰ τὰς λύσεις τῶν Ἑβδ.
 Διαγωνισμῶν δὲν ὑπάρχει προθεσμία ὅποτε κι'
 ἂν τὰς στείλῃ κανεὶς, μὲ δεκάλεπτον γραμματό-
 σημον, τὴν ὁμὰ του ἢ δημοσιευθῇ) Σενιτενμέ-
 ρην Κορφατοπούλαν (ἔστειλα) Τρελλὴν Νεό-
 τητα (ἔλαδος, εὐχαριστῶ) Ἀντ. Ν. Παβ. (ἔ-
 λαβζ, εὐχαριστῶ) Μέγαν Ναπολέοντα (ἔστειλα)
 Ἀστὺ τῶν Ὀνειῶν (ἀφοῦ ἀπεσκόρπησε τῆς
 Ὀμάδος βεζαίως δὲν συμμετέχει) Ἀθάνατον
 Βοναπάρτην (ἡσύχασε, ἡ ἐπιταγὴ ἐλήφθη τὴν
 ἐπικύριον) Τελευταίον Παλαιολόγον (ἔστειλα
 εὐχαριστῶ πολὺ) Ἐλληνοπούλαν, Σκλαβω-
 μένον Ἐλληνα, Ἡρωῖδα Ἐλληνοπούλαν,
 Μανιατοπούλαν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβζ μετὰ τὴν 8ην
 Φεβρουαρίου ὑπᾶντησιν εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων
 Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς
 3 Ἀπριλίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς
 προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ
 ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

125. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτον, ἄρθρον πληθυντικόν.
 Τάλλο μου, ἄρθρον ἄλλ' ἐνικόν.
 Τὸ τρίτον, ἄνθος μυρστικόν.
 Τ' ὅλον μου κτήμα ἐστικόν.

Ἐστῆλη ὑπὸ Ὁρέστου Αὐδῆ

126. Μεταγραμματισμός

Εἰς τὴν κεφαλὴν σου κείμει,
 Ἡ κι' αὐτὴ ἡ ἰδία εἰμαι...
 Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς,
 Στὸ σχολεῖόν σου θά...καθίσῃς.

Ἐστῆλη ὑπὸ Ἰω. Χ. Ἀβδελοπούλου

127. Μεταγραμματισμός μετὰ Στοιχειογράφου

Πόλεως ἑλληνικῆς
 Ἄν ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
 Θάυμα τότε, περὺν
 Κέντυρος ἢ ξεπροβάλλῃ,
 Πού, ἂν τὸν κερατομήσῃς,
 Θὰ ἰδῇς καὶ ὑπορήσῃς
 Νὰ σοῦ γίνῃ στὸ λεπτὸ
 Ἐνα ἐπίθετον κοινόν.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἡρωῖδας Σάμου

128. Αἶνιγμα

Θεὸς πινάργιος τὸ ἀρσενικόν μου.
 Χρόνῳ διαίρεσις τὸ φηρόν μου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Κυπριακῆς Εὐκλείας

129. Κυβόλεξον

* * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Τὸ πρῶτον εἶνε σύλβητος ποῦ εὐκόλως ἢ τὸν
 [βρῆτε.

Τὸ δεύτερόν μου ποταμὸς μεγάλος καὶ Ἰνδία.
 Εἰς καθεὶν στόμα βέβαια τὸ τρίτον μου ἢ ἰδέτε.
 Τὸ τέταρτον, οὐδέτερον κοινὴς ἀνωνυμίας.
 Καὶ πόλις τῆς ἱστορικῆς, ἀρχαία τῆς Ἀσίας.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος τοῦ Λουξεμβούργου

130—132. Ἀστεῖα Παραγράμματα

1.—Τὸ νῆμα εἶνε μέρος τοῦ λόφου.

2.—Ὁ Μορφεὺς ἔπαιξε τὴν ὄραν.

3.—Τὸ ἀντίθετον τῆς ἀναβολῆς εἶνε ἡ λύσις.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ρωβόρου

133. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
 ξεων ἀποτελοῦν ὄραν τοῦ ἔτους, τὰ δὲ δεύτερα
 γράμματα ἀρχαῖαν βασίλισσαν:

1, Ὑπέριον ὄν. 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης.
 3, Θεὰ. 4, Τὸ ἔχει καθεὶν πᾶν. 5, Ἀρ-
 χία πόλις.

Ἐστῆλη ὑπὸ Ἀποστ. Χ. Ἀβδελοπούλου

134. Φωνηεντόλιπον

κμ - τ - κλ - στ - δβλ - τ - χρ

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ποιμενίδος τοῦ Ὀλύμπου

135. Ραῖφος

δς

Ἡ Νύχ

μαῖς

μαῖς

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 43.

522 δς. Ὄνος (ὦν, ὅς.)—523 δς. Ἰσχυρία

Ἰσχυρία.—524 δς. Μήνος;—Σίμων.—525 δς.

Ἡ Μῆλος, τὸ μῆλον.

526 δς. Μ

ΣΗΣ

ΑΡΚΑΣ

ΒΟΙΩΤΙΑ

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

ἄνω καὶ ἐκ τῶν κάτω ἐναλλάξ.)—528—532.

Διὰ τοῦ Κ. Κύρος, Κάσος, κήτος, μῆκος, Κίος.

—533 ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ (ἡδὼν, Ἀδὴν, ἡδὼν,

ἡδὼν, Σαμωθία, Κλειώ, Κόνον, κάμῃλος,

Ἀμάσεια.)—534. Ἄν εἶσαι καὶ παπᾶς, μὲ τὴν

ἀράδα σου ἢ πᾶς.—535. Τοῖς νόμοις πείθου

(τ' εἰς νο-μ' εἰς πῆ) οὐ.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλά-

σεως τοῦ 1915, κόκκινα
 μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ
 χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον,
 εἶνε ἡδὴ ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
 Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυ-
 δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντί-
 τιμον, δραχμὰς 1,75.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15—94]

Πατριωτικὴ Παλὴ καὶ Ἀθάνατε Βονα-
 πάρετ, ἐνθυμηθετὴ τὴν περίφημον συναυλίαν
 καὶ τὸν μεγάλον εὐρυθεσμὸν. Κυκλομαῖα.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 ὧν αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου,
 ἐλήφθησαν ἀπὸ 3—9 Φεβρουαρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ποιήτορα Σατφώ, Α. Π. Μακρῆς,
 Α. Κ. Βούλγαρος, Α. Ε. Γλυκῆς, Ἀλέξ. Ἰωάννα
 Θ.Μάριος, Π. Ι. Παντελάκης, Π. Σ. Νάγος, Βα-
 σιλίη Φραντζή, Γ. Χατζηπαναγιώτης, Α. Ι.
 Παπᾶς, Κ. Φ. Κρίστου, Εὐδ. Α. Ἀκτοῦρης, Μα-
 ρία Κυριακῆς, Σ. Π. Μαλῆς, Γ. Ι. Παπακώστας,
 Αἰμοσταγὲς Σαμαντάπορον, Ἀσπασία Πυλαίου
 Δεκαπενταετῆς Πλοίαρχος, Κούλα Α. Κονταρίνη,
 Ἰάσ. Ν. Σελᾶς, Φιλ. Ν. Σελᾶς, Γ. Ν. Παρόπου-
 λος, Σ. Ι. Σπανός, Εμ. Χατζηπλάς, Ραμνιτιώδη,
 Ἀντιγόνη Φραγκέτη, Γ. Χ. Λιακόπουλος, Σταθ.
 Ἀγ. Φουγιανδῆς.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Σωτηρία Παπαθανασίου, Ι. Γ.

Μουστακίου.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Γ. Ε. Λαχανάς, Ἀνδρ. Ντού-

σιος, Ν. Γ. Μπακούρης.

ΒΟΛΟΥ: Β. Λυκαδόπουλος.

ΓΑΛΑΞΙΔΙΟΥ: Μήρης Μ. Κουτσούκος.

ΔΗΜΤΣΑΝΗΣ: Α. Γ. Σταματοπούλου, Α. Ι.

Τσακωγιάννης.

ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Α. Γ. Κινινῆς.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ἡρώς τοῦ Μουζόβου.

ΙΘΑΚΗΣ: Θ. Μορφέσης.
 ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Χ. Γ. Παπασωτηρίου.
 ΚΑΒΑΛΑΑΣ: Μ. Κ. Μακρόν.
 ΚΑΛΑΜΑΝ: Α. Κ. Μακρόπουλος, Σ. Κ. Μου-
 ροφας, Μ. Ι. Γεωργιάδης, Σ. Ι. Γεωργιάδης, Γ.
 Κ. Μουροφας.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Σ. Σ. Ρομπούκος, Γ. Σούτσος.

ΛΑΓΚΑΔΙΩΝ: Γ. Θ. Κατσούφης, Σ. Γ. Τσέας.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Πυμ. Κ. Ἀστεριάδης.

ΜΕΛΙΓΑΛΑ: Ν. Α. Παπαδόπουλος, Ι. Α. Σκλή-

ρης, Π. Δημητριάδης.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Α. Α. Ἀδαμόπουλος, Γκούχ-

Γκούχ-Γκούχ.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Μ. Γ. Κοτοπούλης.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ι. Β. Φιλιόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἀναστασία Λέγγερη.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Σ. Μιχαλᾶς, Θ. Α. Κατράκης,

Σ. Α. Κατράκης, Γ. Α. Δημόπουλος, Β. Α. Κυρια-

δόπουλος, Θ. Ν. Ζωγράφος, Α. Α. Πατάς, Α. Ν.

Μάτσος, Α. Ε. Κουρτέσης, Α. Ι. Ἡλιδῆς, Ν. Π.

Ντάνος, Α. Ι. Λιακόπουλος, Σ. Β. Βαλσαμίδης,

Ι. Π. Παυλάκης, Φ. Κασάρας, Σ. Βαμβακερίδης,

Α. Τ. Σταυρόπουλος, Α. Θ. Ζάκας, Θ. Τ. Σταυ-

ρόπουλος, Ν. Ε. Κιοσῆς, Σ. Μανωλόπουλος,

Α. Ι. Ἠλιόπουλος, Α. Σ. Μπερδέσης, Ι. Α. Κρε-

μέσης, Ἐνας χωρίς ὑπογραφήν, Ν. Α. Παπα-

χρήστου, Κ. Ζαζάροφ, Γ. Ν. Γιαννούσης, Ι. Ν.

Γιαννούσης, Ι. Μιχαλάκος, Αθ. Α. Καλογιάννης,

Φιλ. Ν. Πέπας, Ματίνα Π. Παυλάκη, Ηλ. Γ.

Τσούμας, Α. Γ. Περισυνάκης, Κ. Σ. Τσόπορης,

Ἐπ. Ατ. Καραβία, Μ. Κ. Μελαχροινός.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Εὐφροσύνη Ρέντζου, Ἀῦρα τοῦ

Ἀμβρακίου, Ἐλπίς Μαρφέδα, Πατάκι, Φρόσω

Τόλια, Γεω. Σ. Κρόκος.

ΠΥΡΓΟΥ: Π. Τριταμπιάς, Σ. Ι. Καλαθᾶς,

Ν. Ι. Σταυρόπουλος, Αρ. Β. Βαβᾶλης, Ι. Στα-

ματοπούλος.

ΣΙΑΤΙΣΤΑΣ: Α. Μήκας.

ΣΥΡΟΥ: Ἀφρικανὸς Ταυρομάχος.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Φλώρα Γιαννουσόπουλου, Ἰσα-

βέλλα Ι. Ἀναγνωστάδου, Γ. Παπαλεξόπουλος,

Ὀλγα Γιαννουσόπουλου, Ζωή Τζουμέρα, Μα-

ρία Τζουμέρα, Ν. Ι. Πετρούτσος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γ. Κ. Πετρακόπουλος, Ἰδαῖος

Ζεύς, Ἀκτὴ, Β. Α. Ἀναγνωστόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀναγνώστων τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς
 τὴν Κληρονομία καὶ ἐληγορήσαν οἱ ἑξῆς ἑς ἑ-

ΤΙΓΟΝΗ ΦΡΑΓΚΕΤΗ ἐν Ἀθήναις, ΝΙΚΟΛ. Γ.

ΜΠΡΑΟΥΝΣ ἐν Ἀμφίρση, ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ

ΓΡ. ΠΑΠΑΣΩΤΗΡΙΟΥ ἐν Ἰωαννίνους, ΙΩ. Β.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ἐν Ναυπλίῳ, ΦΙΛΙΠΠΟΣ Μ.

ΠΕΠΠΑΣ ἐν Πειραιεὶ καὶ ἸΣΑΒΕΛΛΑ Ι. ΑΝΑ-

ΓΡΩΣΤΙΔΟΥ ἐν Τρικκάλους, οἱ ὅποιοι ἐνεργά-

φησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἑξῆς: 5, 7, 15,
 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1
 ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1.10, διὰ
 τὸ Ἐσωτερικόν καὶ 1.30 διὰ τὸ Ἐξω-
 τερικόν.

Τόμοι 11 (οἱ ἑξῆς: 1, 4, 6, 9,
 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ.
 2.50 ἑκάστος,
 (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος,
 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξητηλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1891-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895
 1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶ-
 ται: Ἀδελφ. δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6.
 Διὰ τῆς ἐπεξεύ. Ἀδελφ. 3.50, χρυσ. 6.50.
 Διὰ τὸ ἔξωτερον 4.— 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν
 ἑκάστος τιμᾶται ἐλευθερῶς ταχ. τελῶν:
 Ἀδελφ. δρ. 7—Χρυσόδετος δρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915,
 ὧν ἑκάστος τιμᾶται:

Ἀδελφ. δρ. 8—Χρυσόδετος δρ. 10.